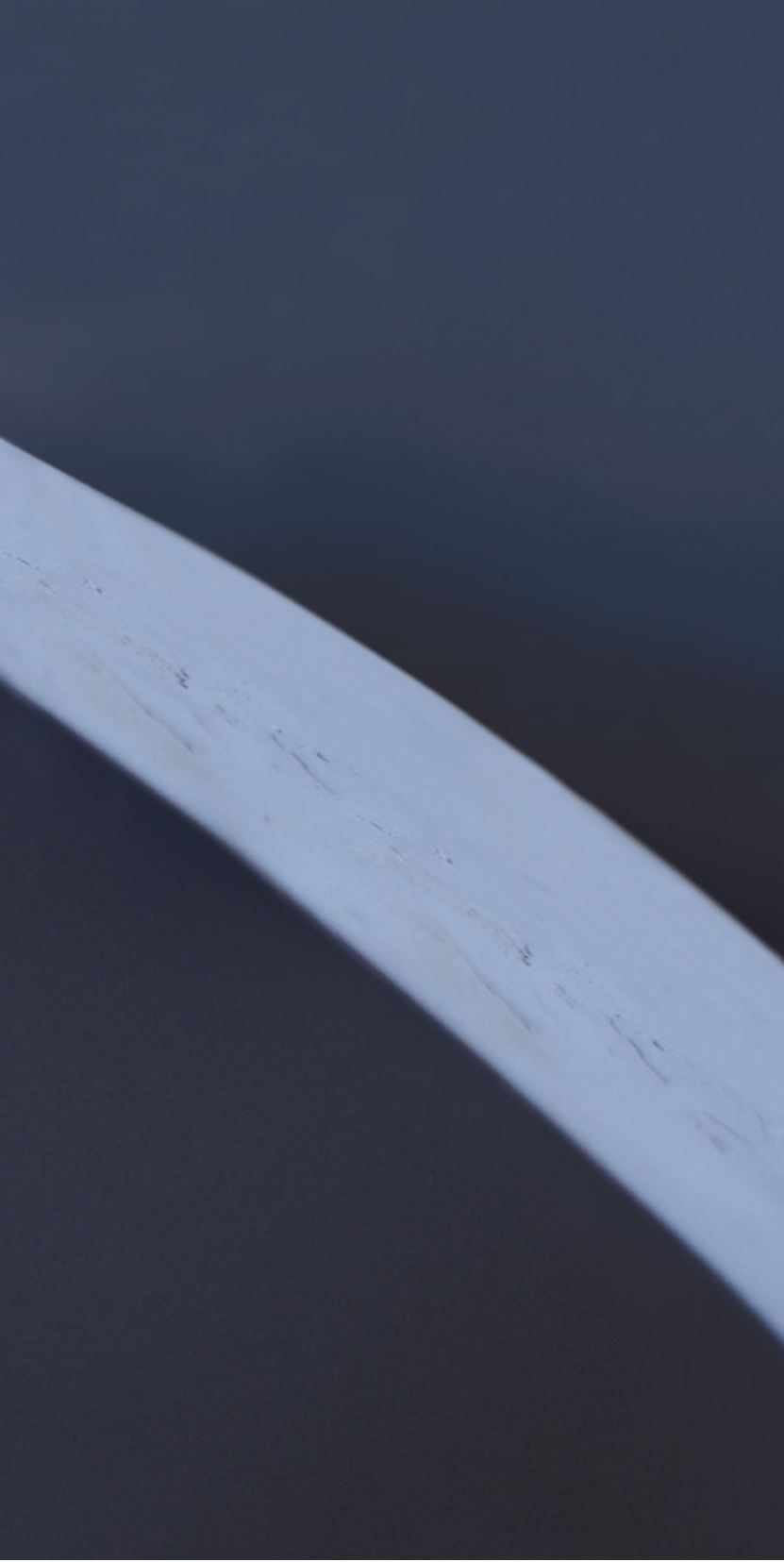

НАЗАР БІЛИК NAZAR BILYK

скульптура

sculpture

НАЗАР БІЛІК

NAZAR BILYK

МІНІСТЕРСТВО
КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ

Державне підприємство
Творчо-виробничий
та навчально-дослідний центр
розвитку сучасного мистецтва

РОЗПОРЯДЖЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ
№ 261/2013-рп

Про призначення грантів Президента України молодим діячам у галузі театрального, музичного, образотворчого мистецтва, а також молодим письменникам і майстрам народного мистецтва для створення і реалізації творчих проєктів.

Відповідно до Указу Президента України від 20 жовтня 1998 року №1152 «Про державну підтримку культури і мистецтва в Україні» (зі змінами, внесеними Указами від 19 серпня 2002 року № 721 та від 6 червня 2006 року № 481) і Указу Президента України від 6 лютого 1999 року № 127 «Про затвердження Положення про порядок надання грантів Президента України молодим діячам у галузі театрального, музичного, образотворчого мистецтва та кінематографії для створення і реалізації творчих проєктів» (зі змінами, внесеними Указами від 15 березня 2002 року № 242 та від 5 жовтня 2004 року № 1171):

1. Призначити гранти Президента України молодим діячам у галузі театрального, музичного, образотворчого мистецтва, а також молодим письменникам і майстрам народного мистецтва для створення і реалізації творчих проєктів:

у галузі образотворчого мистецтва:

Білику Назару — скульптору, для створення композицій з серії «Конترفорми» на базі державного підприємства «Творчо-виробничий та навчально-дослідний Центр розвитку сучасного мистецтва»

30 липня 2013 року

ФОРМА ПОРОЖНЕЧІ

FORM OF EMPTINESS

Що таке сучасна скульптура? У чому критерії її сучасності? Однозначної відповіді, мабуть, бути не може – правила її гри стають все більше й більше розмитими. Вона не обов'язково асоціюється з формотворчістю як такою. У найширшому сенсі, це створення тримірних об'єктів або специфічного середовища. Нерідко скульптори не ліплять і не різьблять, але використовують прийом «ready-made»: колажуючи матеріали або речі, відкриваючи з незвичної сторони звичайні виміри предметності та смислу. Звинувачивши до цього, тим дивніше зустріти виняток із правила: коли скульптура – це саме скульптура. Форма у просторі. І простір у формі. Осмислення феномену їхнього існування та взаємної обумовленості. Вважається, що сучасне мистецтво – безперервний процес видозмін та виходу за рамки себе самого. Воно змушене підганяти себе імперативом руху: вчорашні рамки саморозуміння сьогодні, мовляв, застарівають, але чи так це? Окрім активного, існує ще й споглядальний шлях пізнання: щоб просуватися вперед, слід зупинитися й прислухатися до себе. Логіка культурного розвитку відрізняється від прогресистської логіки розвитку матеріального (хоча і вона також давно піддається сумніву) – це повернення одного й того ж.

What is contemporary sculpture? What are criteria of its modernity? Probably, there cannot be any definite answer – rules of its game are becoming more and more vague. It is not necessarily associated with form creation itself. In the broadest sense it is the creation of three-dimensional objects or a specific environment. Often sculptors do not model and sculpture, but use the “ready-made” technique: by collaging materials or things they open usual dimensions of subjects and sense from unusual side. Having got used to this, it is even more amazing to come across exceptions from the rule – when a sculpture is just a sculpture. A form in space. And the space in form. It is comprehension of the phenomenon of their coexistence and mutual conditionality. It is commonly supposed that modern art is a continuous process of variations and it always breaks its own boundaries. It has to whip itself up by motion imperative: today yesterday's scopes of self-understanding are supposedly becoming obsolete, but is it true? Besides of active one, there is a contemplative way of cognition: in order to move forward one should stop and listen to themselves. The logic of cultural development is different from progressive logic of material development (though it has been called in question) – it is return of one and the same.

Без кінця розчищати простір від старих форм – заняття втомливе. Далеко простіше переосмислити їх у новому ключі: наприклад, піддати сумніву їх існування як таке. Є художники-традиціоналісти, є «радикальні» новатори, які свято вірять у можливість новизни, і є ті, хто шукає баланс, працюючи на межі актуального процесу і традиції, сприймаючи її не поверхнево. Тим більше, що механізм інновації прояснений і демістифікований: нове набуває статусу такого лише на фоні культурного архіву (Б. Гройс). Можна продовжити: нове можна витягти з цього ж архіву, воно стає таким на фоні актуального процесу. Шлях балансу вибирає Назар Білик: він не прагне до зовнішніх ефектних формальних вишукувань, залишаючись у рамках академічного розуміння форми. І створює скульптуру безтурботно-спокійну за пластичною мовою і концептуально наповнену. Незважаючи на свою інтелектуальну ємність, це саме скульптура, а не такий собі об'єктний гібрид. Послідовна, вибудована на нюансах, робота з формою. Традиційна мова скульптури у версії його творчості аж ніяк не вичерпана: відкрити в ньому нові резерви набагато складніше, ніж відмовитися від цього «старомодно-непоступливого медіуму» взагалі. Існує стереотип її «негнучкості» – вона, мовляв, занадто матеріальна, щоб встигати за всіма віяннями нашого інформаційно перенасиченого часу. Часу, що нарощує віртуальні виміри, часу надреальної ілюзії, що переходить із 3D-фази в наступну... Виразні можливості скульптури і справді обмежені. Тому той, хто зробив свій вибір на користь того, щоб залишатися скульптором, змушений не бігати в пошуках, не гнатися за ілюзорним, але зупинитися на сутнісному...

Твори Назара Білика занурюють нас у стан внутрішньої тиші. Цей стан поступового спустошення посудини внутрішнього змісту, заради отримання ясності істинного бачення, дуже схожий на медитацію. Створюючи і потім руйнуючи «насклади всесвітів», той, хто медитує, приходять до невидимого витoku видимого світу, до його творчого начала. Початковість прозора і ледь помітна, наповнена і пуста. Це яскравий образ вищої цілісності світу, вона потенційно містить у собі всю різноманітність його форм. Спустошення, як матриця світосприйняття, не є, насправді, довільною проекцією на мистецтво буддизму або даосизму. Скоріше, це апофатика християнської традиції Діонісія Ареопагіта і його негативного шляху пізнання. Відсікання визначень відкриває наявність властивостей.

Відчуття ілюзорності світу виникає саме по собі і наче нізвідки. І цей погляд пронизливо реальний: в українському контексті, наприклад, у пізній творчості Олександра Гнилицького, який на своїх полотнах зробив видимим «розрив». Перетікання пустого і наповненого, об'єму і середовища, атомів і простору, неумовного і феноменального, видимого і невидимого, форм і антиформ – це та ідея, на якій послідовно, крок за кроком, фіксується творчість Білика.

Скульптура «Дощ» – це зупинка часу, фігура чоловіка застигає в нерухомості, ловлячи піднятим до неба обличчям краплю дощу. Його стан схожий на перенесення спалаху осяяння, коли спіймано відчуття всієї повноти існування в «неіснуючому» сьогодні. Ще Блаженний Августин озвучив західну лінійну концепцію часу, яка в подальшому втілилася в метафорі «стріли»: сьогодніня немає, є лише минуле за нами і майбутнє попереду нас. У східній, не рефлексивній, але буттєвій традиції, навпаки, не існує нічого, окрім теперішнього моменту. Саме в ній закла-

Clearing the space of old forms is a tiresome pursuit. It is much easier to reconsider them in a new way, for example, to doubt their existence itself. There are artists-traditionalists, there are "radical" innovators, who strongly believe in an opportunity of novelty, there are those who look for a balance working on the edge of actual process and tradition, apprehending it not superficially. Furthermore, a mechanism of innovation is cleared up and demystified: the new acquires such status only on the background of cultural archive (B. Groyes). It can be continued: the new can be retrieved from that archive, it is becoming the same on the background of the actual process. Nazar Bilyk chooses the balanced way: he does not seek for external spectacular formal fancies, staying within the scopes of academic understanding of forms. And he creates sculpture that is serenely tranquil by plastic style and conceptually rich. Despite its intellectual content, it is actually sculpture, but not its objective hybrid. It is consistent, nuance-built work with the form. In his version of creativity traditional language of sculpture is by no means exhausted: it is much more complicated to open new reserves in it than to reject this "old-fashioned and tenacious medium" at all. There is a stereotype of its "inflexibility" – it is supposedly too material to keep up with all trends of our time of oversaturation of information. It is the time that is building up virtual dimensions, time of super-real illusion proceeding from 3D-phase to the next one... Indeed, expressive possibilities of sculpture are limited. Therefore, those who made their choice in favour of being a sculptor have to stop rushing in pursuit of something ephemeral, as they should concentrate on the essence...

Works of Nazar Bilyk immerse us into a state of inner silence. This state of gradual emptying of a vessel of inner content, in order to find clarity of genuine visions, is close to meditation. By creating and then destroying of "cascades of universes" the meditative artist comes to an invisible source of the visible world, to its creative source. Primordality is transparent and hardly perceptible, filled and empty. It is a bright image of world integrity, it potentially contains all variety of its forms. Devastation as a matrix of world perception is not indeed a conventional projection onto the art of Buddhism or Taoism. It is rather apophatic theology of Christian tradition of Dionysius the Areopagite and his negative way of cognition. Severance of definitions opens availability of properties.

Sensation of world illusiveness emerges by itself and from nowhere. And this view is shrilly real: in Ukrainian context it can be seen in late works of Aleksandr Gnilytsky, who made the "severance" visible on his canvases... Flow of empty and filled volume and environment, atoms and space, noumenal and phenomenal, visible and invisible, forms and antiforms – it is the idea on which works of Bilyk are successively focused.

The sculpture "Rain" is a stop of time, a male figure stiffens in immobility trying to catch a drop of rain by his face raised to the sky. His state is similar to experiencing a flash of insight, when in the "non-existing" present the feeling of the fullness of existence is caught. St. Augustine defined the Western linear concept of time that was later realized in an "arrow" metaphor: there is no present time, there is only the past behind us, and the future before us. On the contrary, in the Eastern tradition, which is not reflexive but prevailing one, there is nothing except for the present moment. It is the tradition which is based on the notions of conscious existence and

дено поняття усвідомленого існування, усвідомленого проживання одномоментного: ні минулого, ні майбутнього немає, значення має лише «тут і зараз»... Умовно пропрацьована бронзова чоловіча фігура своєю підкресленою вертикаллю сполучає земний і небесний рівні. Пізніше скульптура вдало вписалася в ландшафт: вона була встановлена на Пейзажній алеї, перетинаючи лінію горизонту. Гігантська крапля дощу на обличчі людини виглядає як благословення. Ця крапля нагадує таку собі мислячу субстанцію, «мозок», що перебуває у світі, а не всередині «Я».

Серія скульптур, умовно «запаяних» у куби з поліефірних смол, – ще один крок, що наближає нас до суті. Витягнуті жіноча та чоловіча фігури чи то замкнені, чи то занурені в мерехтливі акваріуми: форма явлена не безпосередньо, але крізь скляну викривлену оболонку. Контури об'ємів розчиняються, поглинаються хитким середовищем – воно в цьому візуальному спектаклі, мабуть, відіграє головну роль. Згадується «скляна утопія», що володіє умами в кінці XIX-першій половині XX століття – особливо яскраво вона відобразилася в архітектурі та фантастичній літературі. Завдяки їй модель бачення «крізь скло» отримала свою вкорінену символіку. Скло анігілює грубу матеріальність форми, підносячи її в ідеальний регістр. Це перехід в інший стан та інший вимір, де зовнішній зв'язок за допомогою речей замінюється внутрішнім – через середовище, порожнечу, яка збирає воедино множинність явищ. Кристал дає можливість побачити відразу декілька ракурсів з однієї точки зору. Форма дробиться – це не форма, але її луна, відгомін, кола на воді. Матеріальний світ одного разу вдало був названий «світом лунобуття» (С. Тору).

У своєму нібито «прогресивному» розвитку з другої половини XIX століття скульптура пережила безліч зовнішніх метаморфоз – імпресіонізм, кубізм, конструктивізм, мінімалізм – форма дробилася, ламалася, редукувалася, абстрагувалася. Первинним імпульсом цих змін був новий, дематеріалізуючий форму оптичний канон: зміщення точки зору з самої форми на середовище, простір – тепер вони гравці на рівних. Одна з робіт серії називається «Туди» – чоловіча фігура входить, вгвинчується в куб, як в інший вимір: у цьому насильницькому впровадженні сам скульптор побачив «історичний конфлікт» предметного мистецтва та абстрактного, яке генетично значно ближче до пустоти. Куби Тоні Сміта – це чиста абстракція, спустошена форма, мовчазна присутність, вона не несе в собі ніяких «сторонніх смислів», як, утім, і смислів взагалі. Ще раніше, Малевич створив прообраз цієї присутності, універсальну форму квадрата – форму, яка вмищує в себе все, пусту і наповнену одночасно.

І, нарешті, найбільш послідовно діалектика «існування-неіснування» форм у Білика втілилася в серії «Антиформи» – об'єм і порожнеча в ній міняються місцями. Ми звикли до того, що все, що має префікс «анти-», наділене негативним змістом. Антиформа – це не форма. Не зовсім так – це форма і порожнеча одночасно. Знову ж, спосіб мислення, що заперечує існування чогось напевно: світ існує і не існує одночасно.

Форма є порожнеча, порожнеча є форма. Немає форми, окрім порожнечі, немає порожнечі, окрім форми. Так само і почуття, думки, енергії і свідомість вимагають наповнення.

conscious experience of the present moment: there is no past and no future, only the present moment matters... By its underlined vertical line conditionally worked out bronze male figure combines ground and heavenly levels. As a result, the sculpture has perfectly blended with the landscape: it was installed at Peyzazhna Alley in Kyiv, crossing the skyline. The enormous drop of rain on the man's face looks like blessing. This drop resembles a thinking substance, "brain" existing in the world, but not inside of the ego.

A series of sculptures that are conventionally sealed in cubes of polyester resin is one more step that brings us closer to the essence. Elongated male and female figures are either cloistered or immersed into shimmering aquariums: the form is expressed not directly, but through a glass distorting cover. Contours of volumes are dissolved, absorbed by a loose environment – probably in this visual performance it plays the main role. It resembles the "glass utopia" that reigned over minds at the end of XIX-the first half of XX century – it especially affected architecture and fantastic literature. Due to the literature of this genre, a model of vision "through glass" obtained its ingrained symbolism. Glass annihilates rough materiality of the form putting it into an ideal register. This transition into another state and another dimension where external connection by means of things is replaced by the internal one – through the environment, emptiness aggregating plurality of phenomena. A crystal makes it possible to see simultaneously several foreshortenings from one point. The form is subdivided – it is not the form, but its echo, repercussion, like rings in the water. Once the material world was aptly called "the world of echo-being" (S. Toru).

From the second half of XIX century in its supposedly "progressive" development sculpture experienced a number of external metamorphoses – impressionism, cubism, constructivism, minimalism – the form was subdivided, broken, reduced, abstracted. The primary impulse of these changes was a new optical canon dematerialising the form: shift of focus from the form to the environment and space – now they are equal players. One of works of the series is called "Thither" – a male figure enters, screws into a cube, as into another dimension: in this forcible intrusion the sculptor himself saw a "historic conflict" of subjective and abstract art that is genetically closer to emptiness. Cubes of Tony Smith are the examples of absolute abstraction, where the emptied form and silent presence carry no "extraneous meanings" and no meaning at all. Earlier Malevich created a prototype of this presence, the universal form of square – the form that contains in itself everything, which is empty and filled at the same time.

And finally, Bilyk most consistently embodied the dialectic of "existence – non-existence" of forms in a series called "Antiforms", where volume and emptiness have exchanged places. We've got used to a fact that everything that has the prefix "anti-" has a negative sense. The antiform is not a form. It is not exactly the truth, it is the form and emptiness at the same time. Again it is a way of thinking which denies the existence of something for sure: the world exists and does not exist at the same time.

"The form is emptiness, the emptiness is the form. There is no form except for the emptiness, and there is no emptiness except for the form. The same refers to feelings, thoughts, energy and understanding, they require filling.

«Антиформи» – «обратка» звичайного зображення. Прийом, що використовується для зняття форми під час її відливання, отримує самоцінність. Гіпсова біла антиформа, оболонка, всередині якої «відбиваються» частини обличчя, нагадує шкаралупу яйця і є метафорою глечика – розбиваючись, він оголює відсутність вмісту. Форма викривається – у прямому і переносному значеннях відразу... Чоловіча фігура утворює розкадровку дзеркальних вдавнених відбитків. Тут та сама ідея: форма – лише луна. Дуже гарні мінімалістичні антирельєфи, що відзначають присутність порожнечі скрізь – у деталях старої архітектури або в пастозній поверхні живописного полотна. Ці роботи наводять на думку про те, наскільки багатоліка порожнеча, якщо можна так висловитися. Розрізняється порожнеча внутрішнього (свідомості) і порожнеча зовнішнього (об'єктів), порожнеча внутрішньо-зовнішнього (пізнання і самопізнання) і, нарешті, порожнеча повноти, яка має трансцендентну природу...

Серія «Ємності» ще більше «заплутує сліди» в нескінченній грі перевертання хисткого значення – антиформа набуває геральдичної величавості. «Антипостаті», тобто, «пусті місця», знаки відсутності, що «сидять» нібито на троні, симетрично відбиваються один в одному, посилюють один одного, утворюючи магічний простір. Замкнуте коло анігіляції зовнішнього. Коло порожнечі. Цінність відсутності не просто підкреслюється, вона монументалізується. Спалахує іскра іронії: здавалося б, ємність має на увазі обов'язкову наявність змісту – вона апріорі призначена для чогось. «Святе місце» форми пустим не буває, але ж воно пусте і не містить нічого, окрім самого себе. Точніше, воно наповнене порожнечею – і ця метафізична, абсолютна Порожнеча розкривається, немов квітна...

Останні роботи Білика, які зроблені цього літа на симпозіумі сучасного мистецтва на острові Бірючий, уже абсолютно з іншої опери. Це нова точка відліку, яка протилежна «академічному періоду» за мовою і стилістикою. Як не дивно, ці речі теж вкладаються в порожнечну матрицю: його відчуття просторової орієнтації спрацьовує під час постановки задач будь-якого рівня складності. Ажурний «Невод» – інсталяція з будівельних наркасів, має слугувати нагадуванням про браконьєрський вилов риби. Глядачеві досить складно з рівня тонких матерій спуститися на рівень побутових та соціальних реалій, та цього і не потрібно. «Невод» наскільки формально суворий і аскетичний, що як і раніше ловить порожнечу. Вона «свистить» у ньому: світ уподібнений гігантському кому на вселенському протязі, порожнеча дихає з усіх його щілин... Структурність цієї інсталяції відправляє до супрематичної геометрії – геометрії вищих сутностей. Між іншим, кожна мондріанівська решітка була моделлю універсуму, перетинанням неба і землі. Як не дивно, ці частини «культурного багажу» важко відкинути і в цьому разі – вони наполегливо заявляють про себе, оскільки скульптор висловлюється «високим стилем». Тому, яким би шляхом він не пішов далі – формальних тонкощів або радикального експерименту – можна впевнено стверджувати, що пластична культура, відчуття такту і здатність бачити невидиме його не зрадять...

Вікторія Бурлака

The "Antiforms" is a reverse side of the usual image. A mould, which is used for creating the form, gets its own value. The white gypsum antiform, shell, inside of which parts of the face are "printed", resembles an egg shell and it is also a jug metaphor – when it is broken, it reveals the absence of content. The form is exposed – in direct and indirect meaning at the same time... The male figure creates a shooting sheet of reflecting pressed prints. Here is the same idea: the form is just an echo. Minimalistic anti-reliefs noting presence of the emptiness everywhere (in details of old architecture or in pastous surface of a canvas) are very beautiful. These works make one think of the void and how many faces it can have. There can be differentiated the emptiness of the inner (consciousness) and the outer (objects), emptiness of the inner and the outer (understanding and self-knowledge) and finally, the emptiness of fullness that has transcendent nature...

A series "Vessels" gives even more confusing and controversial signs in the endless game of reversing the unstable meaning – antiform gains heraldic grandeur. "Antifigures", i.e. empty spaces, the signs of absence, which are seemed "to be sitting on the throne", symmetrically reflect each other, reinforce each other, creating a magical space. The vicious circle of annihilation of the outer. The circle of emptiness. The value of absence is not just highlighted, it gets monumentalized. The spark of irony flashes: it seems that the notion of a vessel should imply the obligatory presence of the content, as it is a priori designed for something to fill it. Nature abhors vacuum, the form cannot be empty, but in reality it is empty and does not contain anything except for itself. If to be more precise, it is filled with emptiness – and this metaphysical absolute emptiness unfolds like a flower.

Latest works of Bilyk, which were created in summer 2013 during a symposium of modern art on Biruchiy Island, are absolutely different. It is a new reference point that is opposite to the "academic period" by the language and style. Oddly to say, these things also fit into the emptiness matrix: his feeling of spacious orientation works while setting tasks of any level. Open-work "Seine" is an installation made of building frames which should serve a reminder of fish poaching. It is quite difficult for a viewer to go down from a level of subtle matters to a level of day-to-day realities, however, it is not actually required. The "Seine" is so formally severe and ascetic that it still catches the emptiness. The void "whistles" in it: the world is likened to a giant clod in a universal draught, the breath of emptiness is felt from all its cracks... Structural properties of this installation refer to suprematic geometry – geometry of higher essences. By the way, Mondrian's grid was a model of the universe, intersection of the earth and the sky. Oddly to say, these parts of "cultural baggage" are difficult to cast away and in this case they emphatically assert themselves, as the sculptor uses the "elevated style". Therefore, whatever way he takes further – the one of formal cobwebs or a radical experiment – we can be sure that plastic culture, the sense of delicacy, and ability to see the invisible will not fail him...

Viktoriia Burlaka

КОНТРФОРМИ

COUNTERFORMS

Як відомо, у скульптури як виду мистецтва завжди досить не просто складалися відносини з сучасністю. Підкоряючись законам видимого простору, вона практично не залишає можливості працювати з чимось тимчасовим,плинним, миттєвим і пульсуючим. Ущільнена матеріальність форми диктує художнику свої умови, практично завжди ставлячи його поза часом. Але чим складніше завдання, тим цікавіша кожна розпочата спроба його вирішити.

Останні кілька років скульптор Назар Білик, всупереч логіці свого ремесла, намагається уникнути, попередити народження форми з матеріалу. Зупиняючись на контрформі, яка технологічно завжди передую народженню об'єму, він спритно вислизає з міцних обіймів предметного світу. Балансуючи на межі зримого і уявного, автор створює образ, який отримує свою остаточну завершеність тільки в присутності глядача.

«Контрформа — це „тіньовий синтез“ форми, з якого, відповідно, народжується „тіньовий“ аналітичний ряд, не проявлений світ першопричин».

Тому, на відміну від традиційної круглої скульптури, контрформа не самодостатня. Вимагаючи для свого виникнення в якості твору звернений на себе погляд того, хто споглядає, щораз вона змінює в залежності від нього свій зміст. Не у просторі, а в часі. У цьому сенсі вона виявляється набагато ближчою до фотографії, ніж до скульптури. Точно так само як аналоговий фотознімок народжується з негативу плівки — контрформа цінна тим, що провокує виникнення образу, але вже не візуального, а умоглядного.

«Контрформа – це „тіньовий синтез“ форми, з якого, відповідно, народжується „тіньовий“ аналітичний ряд, не проявлений світ першопричин».

As is well known, sculpture as an art form has always had difficult relations with modernity. Obeying the laws of visible and tangible space, it leaves little opportunity to work with something temporary, fluid, instantaneous and pulsating. Dense materiality of form dictates the artist its own conditions, almost always putting him into timeless space. But the more difficult task is, the more interesting all the attempts to resolve it are.

For the last few years the sculptor Nazar Bilyk, despite the logic of sculpting, has been trying to avoid the birth of form out of material, to be in advance of it. By choosing a counterform, which always technically precedes the volume creation, the artist deftly slips away from tenacious embrace of the objective world. Balancing between the visible and the imaginary, the author creates an image which gets its final perfection only in the presence of the viewer.

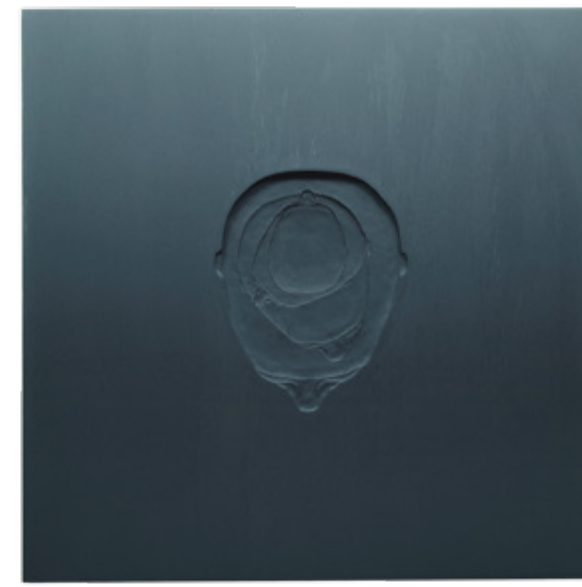
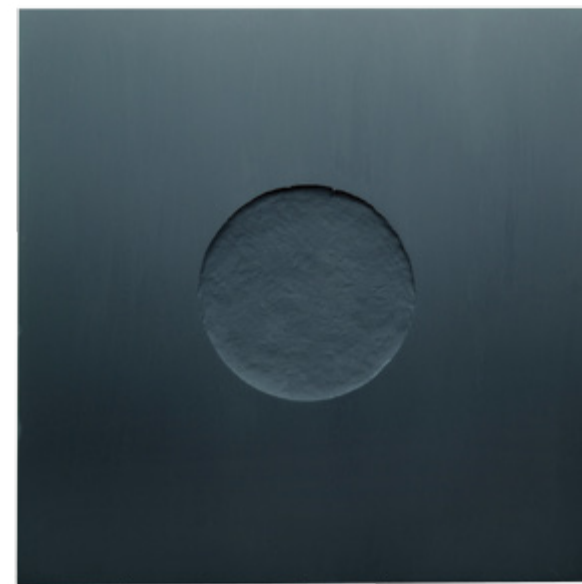
“Counterform is a ‘shadow synthesis’ of form, which creates ‘shadow’ analytical chain and reveals the world of first causes.”

the viewer watches the counterform, it changes its content depending on him or her. Not in space, but in time. In this sense it appears to be much closer to photography than to sculpture. An analogous photographic image is being produced from a film negative – and the counterform is valuable, because it provokes the emergence of the image, not visual, but speculative one.

“Counterform is a ‘shadow synthesis’ of form, which creates ‘shadow’ analytical chain and reveals the world of first causes.”

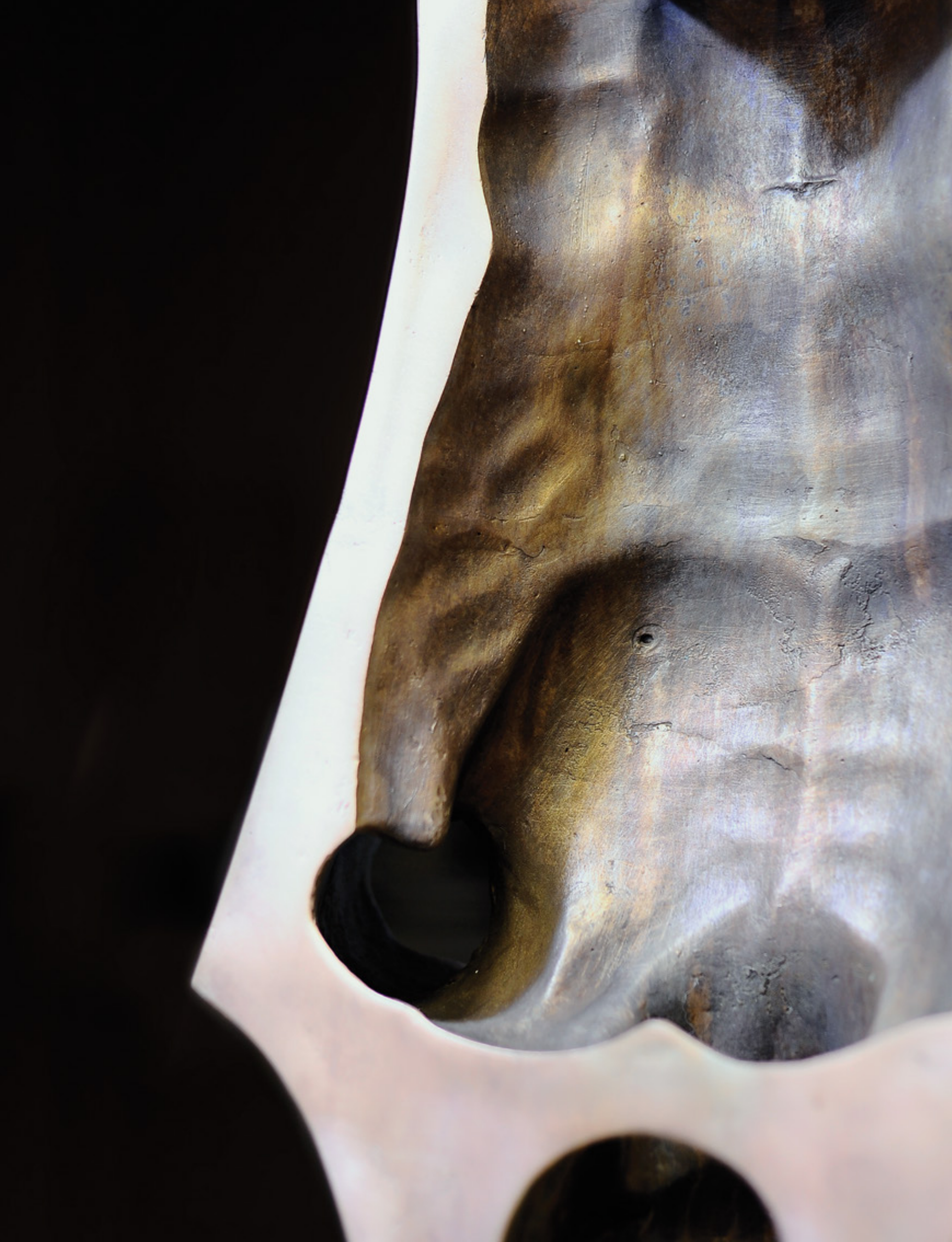
Therefore, in contrast to the traditional round sculpture, counterform is not self-sufficient. In order to appear as an artwork, it demands the attentive look of the viewer. And each time

Ємності
бронза, 65×65 см, 2013

Vessels
bronze, 65×65 cm, 2013

Ємність 1
бронза, Н-110 см, 2013

Vessel 1
bronze, H-110 cm, 2013

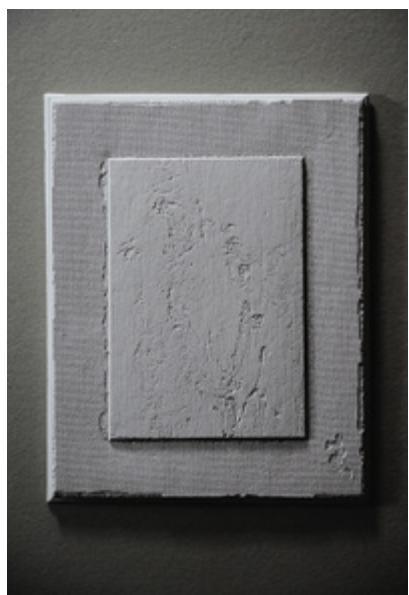

Ємність 2
бронза, Н-112 см, 2013

Vessel 2
bronze, H-112 cm, 2013

Серія рельєфів «Контрформи»
 полімерні матеріали, 40 × 30 см, 2012

Series of reliefs "Counterforms"
 polymeric materials, 40 × 30 cm, 2012

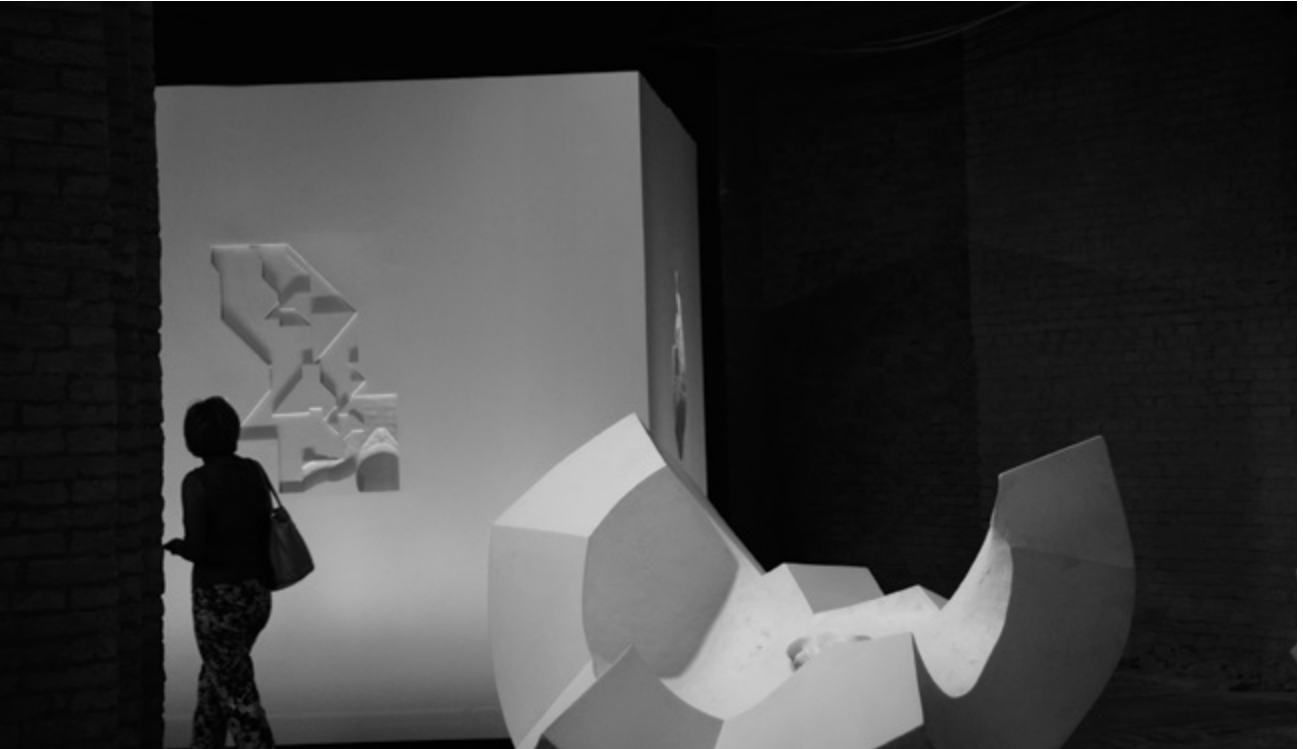
Контрформи

полімерні матеріали (з 3-х частин), максимальна висота – 170 см, 2012

Counterforms

polymeric materials (in 3 parts), largest height – 170 cm, 2012

Контрформи
 полімерні матеріали (з 3-х частин), максимальна висота – 170 см, Мистецький Арсенал, Київ, Україна 2012

Counterforms
 polymeric materials (in 3 parts), largest height – 170 cm, Mystetskyi Arsenal, Kyiv, Ukraine 2012

Куб
 полімерні матеріали, Н-350 см, Мистецький Арсенал, Київ, Україна 2012

Cube
 polymeric materials, H-350 cm, Mystetskyi Arsenal, Kyiv, Ukraine 2012

Тінь
 полімерні матеріали, 120×80 см, 2012

Shadow
 polymeric materials, 120×80 cm, 2012

Контрформи
 Серія рельєфів, полімерні матеріали, 120×80 см, 2012

Counterforms
 Series of reliefs, polymeric materials, 120×80 cm, 2012

Contemporary Ukrainian Artists
Saatchi Gallery, Лондон, 2013

Contemporary Ukrainian Artists
Saatchi Gallery, London, 2013

ФОРМА ТА ПРОСТІР

FORM AND SPACE

У своїх роботах Назар Білик досліджує межі видимого простору можливостями скульптури. Наші уявлення про простір за останні два десятиліття значно змінилися. З онтологічно-визначеного поняття воно перетворилося на досить відносне. Поняття, яке потрібно кожного разу визначати знову. Традиційно скульптура працює з позачасовим простором, яке в класичному розумінні не підвладне часові. У практиці сучасної скульптури йдеться швидше про дочасний простір і його розірваність із часом.

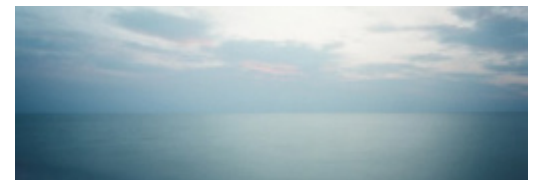
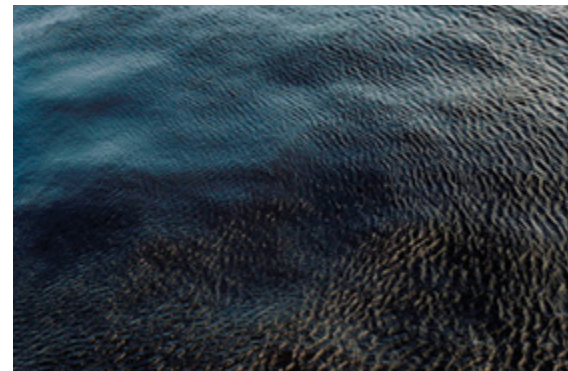
Наскільки можливо дослідити сучасне розуміння простору методами традиційної круглої скульптури? Як відділити зовнішній простір від внутрішнього? Чи можливо знайти та зафіксувати його межі? Назар Білик досліджує межі видимого, які щораз вислизують від нього, так і залишившись невизначеними. Проект розгортається подібно до безкінечного акту мислення, коли кожна спроба відповісти на поставлені запитання неминуче призводить до постановки наступного.

In his works Nazar Bilyk explores the boundaries of the visible space by the potential of sculpture. Our perception of space has significantly changed for the last two hundred years. From the ontologically determined category 'space' transformed into a relative and ambiguous notion, which always needs to be reconsidered. Traditionally, sculpture works with timeless space. Contemporary sculpture rather speaks about pre-time space and its dissociation with time.

It is possible to explore the current understanding of space by using methods of traditional round sculpture? How can the outer/inner space be separated? Is it possible to find and fix its borders?

Nazar Bilyk explores the boundaries of the visible, which always slip away from him and remain undefined. The project unfolds like an eternal act of reflection, when one question becomes a departure point for the other one.

Дош
бронза, скло, граніт, Н-180 см, 2010

Rain
bronze, glass, granite, H-180 cm, 2010

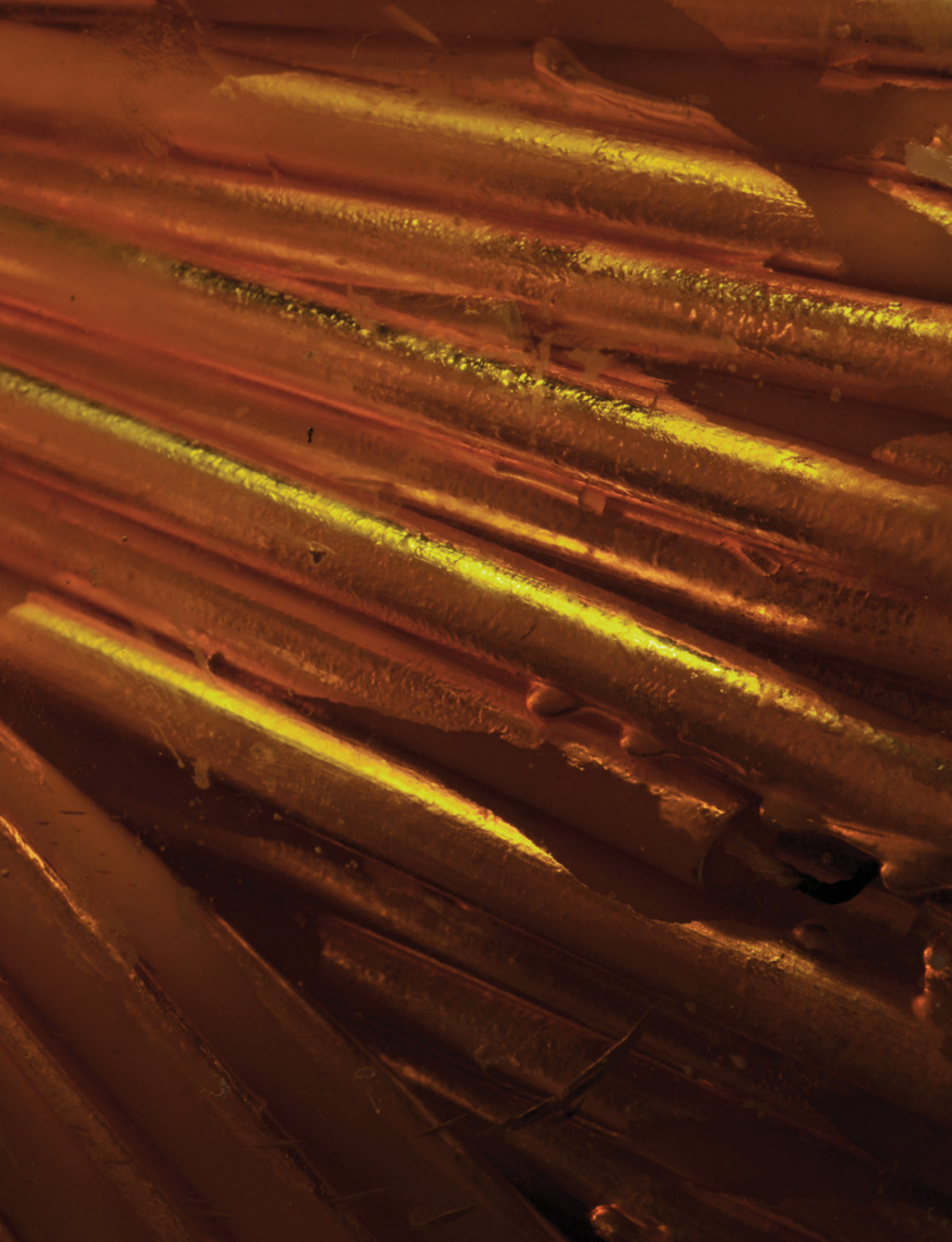
Межі
полімерні матеріали, Н-80 см, 2010

Borders
polymeric materials, H-80 cm, 2010

Замкнутий простір
полімерні матеріали, Н-80 см, 2010

Confined Space
polymeric materials, H-80 cm, 2010

Проект пам'ятника Голодомору в Україні
полімерні матеріали, Н-40 см, 2010

Project of the monument to the victims of the Holodomor (man-made famine) in Ukraine
polymeric materials, H-40 cm, 2010

Трансформація
бронза, полімерні матеріали, Н-40 см, 2010

Transformation
bronze, polymeric materials, H-40 cm, 2010

Туди
бронза, полімерні матеріали, Н-40 см, 2010

Thither
bronze, polymeric materials, H-80 cm, 2010

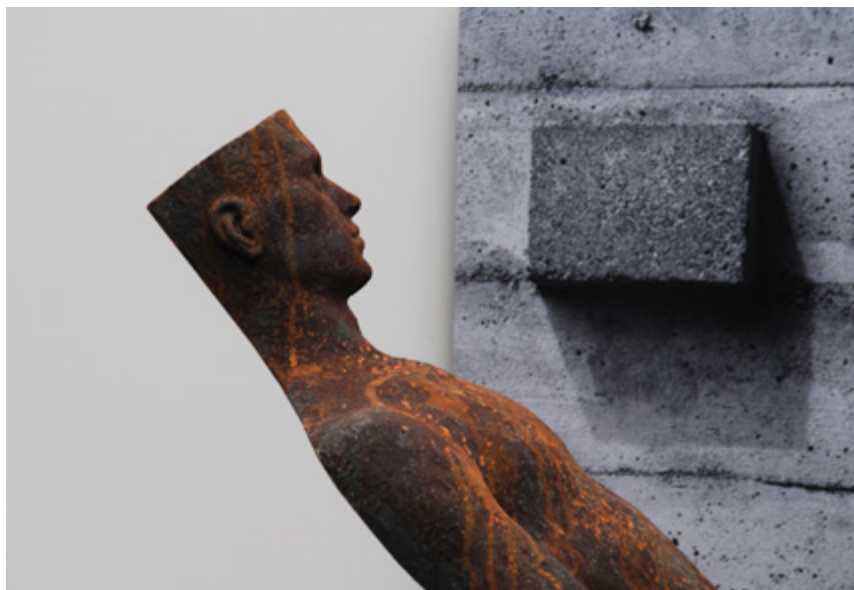
Проявлення
скло (з 7 частин) максимальна висота 20 см, 2011

Appearance
glass (in 7 parts) largest height 20 cm, 2011

Сон
сталь, Н-170 см, 2009

Sleeping
steel, H-170 cm, 2009

Ключ
бронза, Н-50 см, 2009

Key
bronze, H-50 cm, 2009

Формотворення
 полімерні матеріали, Н-110 см, 2010

Formation of Shape
 polymeric materials, H-110 cm, 2010

Межі
 полімерні матеріали, Н-180 см, 2010

Borders
 polymeric materials, H-180 cm, 2010

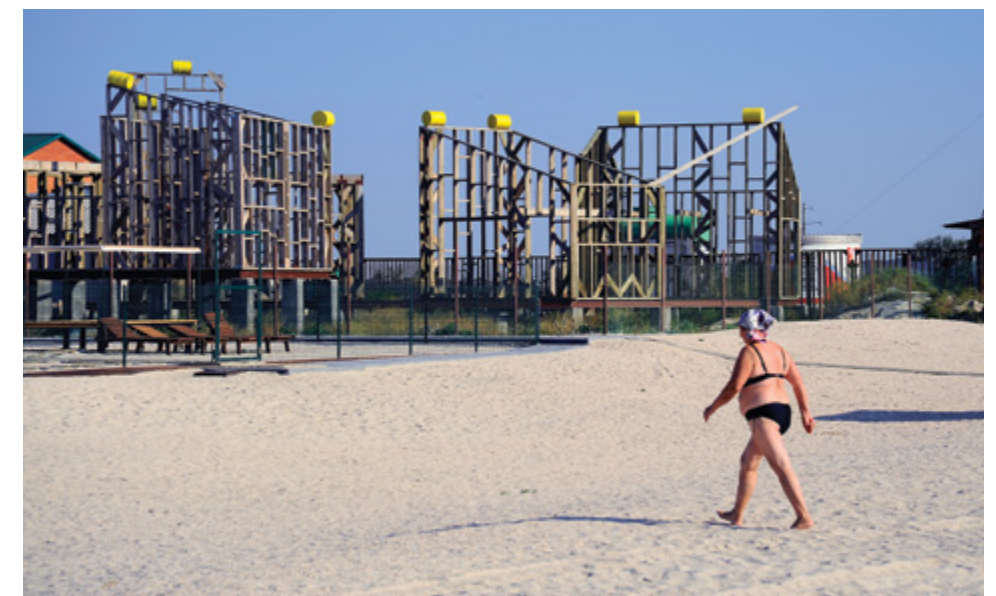
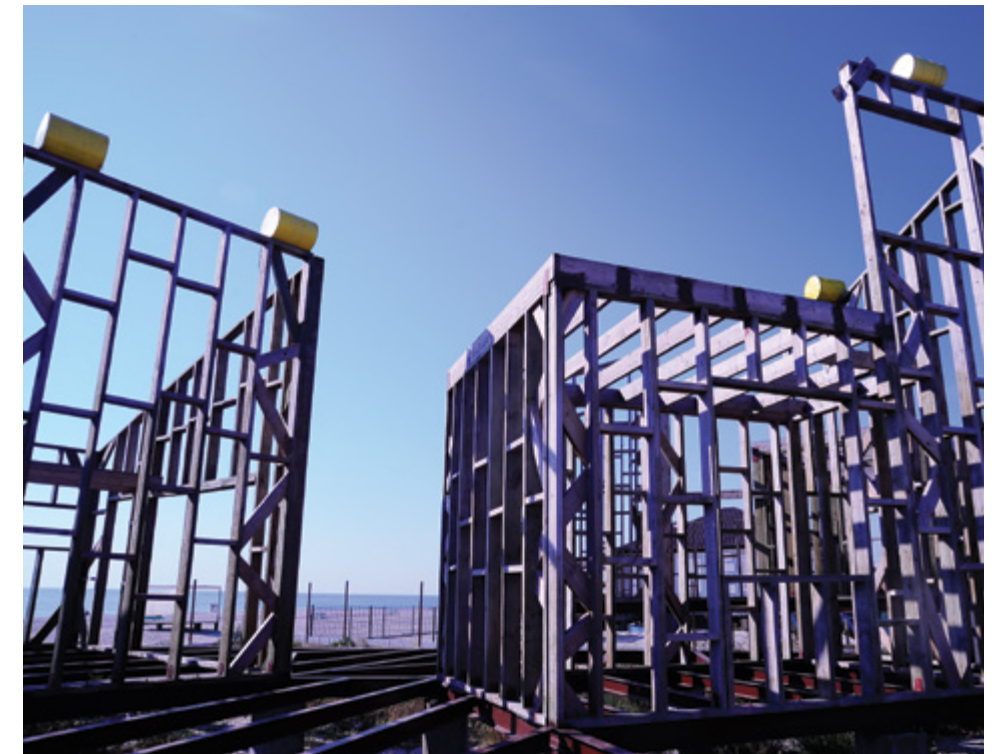

Орієнтація на місцевості
Національний художній музей України, Київ, 2013

Terrain Orientation
National Art Museum of Ukraine, Kyiv, 2013

**МІЖНАРОДНИЙ СИМПОЗІУМ
СУЧАСНОГО МИСТЕЦТВА «БІРЮЧИЙ»**
BIRUCHIY CONTEMPORARY ART PROJECT

«Невод»
дерево, метал, Симпозіум сучасного мистецтва «Бірючий», Україна, Н-800 см, 2013

Seine
wood, metal, Biruchiy contemporary art project, Ukraine, H-800 cm, 2013

Велика Ведмедиця
метал, Симпозіум сучасного мистецтва, «Бірючий», Україна, Н-300 см, 2013

Big Dipper
metal, Biruchiy contemporary art project, Ukraine, H-300 cm, 2013

НАЗАР БІЛИК

1979	Народився у Львові
1994–1999	Київський інститут декоративно-прикладного мистецтва та дизайну імені М. Бойчука
1999–2005	Національна академія образотворчого мистецтва і архітектури, Київ
2008	Аспірант творчих майстерень Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури
з 2005	Викладає в Національній академії образотворчого мистецтва і архітектури м. Київ. Живе та працює в Києві

Основні виставки та симпозиуми

2014	«Площа Свободи», Yermilov Centre, Харків
2014	Персональна виставка «Ємності», галерея Bottega, Київ
2014	«Засліплені красою», Інститут проблем сучасного мистецтва, Київ
2013	«Contemporary Ukrainian Artists», Saatchi Gallery, Лондон
2013	«Скульптура PRO скульптуру» Yermilov Centre, Харків
2013	«ART KYIV Contemporary», Мистецький арсенал, Київ
2013	«Індустріальний едем», Інститут проблем сучасного мистецтва, Київ
2013	Симпозиум сучасного мистецтва «Бірючий», Україна
2013	«Велике і Величне», Мистецький Арсенал, Київ
2013	«Україна сьогодні», Чеський Центр, спільно з Shcherbenko Art Centre, Прага
2013	«Орієнтація на місцевості», Національний художній музей України, Київ
2013	Грант Президента України в галузі образотворчого мистецтва, проект «Контрформи»
2012	«Художники малюють. А4, кульнова ручка» Карась Галерея, Київ
2012	Персональна виставка «Контрформи», галерея Bottega, Київ
2012	Фестиваль міської культури «I LOVE KIEV», галерея «Лавра», Київ
2012	Miami International Art Fair, спільно з Black Square Gallery, Маямі, США
2011	«Художники малюють. А4, кульнова ручка», Карась Галерея, Київ
2011	«Трієнале скульптури», НСХУ, Київ
2011	Art Chicago спільно з Black Square Gallery, Чикаго, США
2011	«II АУТ: Нейрорізноманітність» Музей сучасного образотворчого мистецтва України, Київ
2011	Великий Скульптурний Салон, Мистецький арсенал, Київ
2011	«SCOPE» спільно з Black Square Gallery, Нью-Йорк, США
2011	Art Palm Beach, спільно з Black Square Gallery, США
2011	Miami International Art Fair, спільно з Black Square Gallery, Маямі, США
2011	Персональна виставка «Простір» у Black Square Gallery, Маямі, США
2010	«Dream Catcher» фестиваль сучасного мистецтва, Маямі, США
2010	Передаунціонна виставка «Дизайн», Центр сучасного мистецтва М17, Київ
2010	«Budapest Art Fair», Будапешт, Угорщина
2010	Персональна виставка «Мені простору», галерея Bottega
2010	«МУХІ» Молоді Українські Художники, Інститут проблем сучасного мистецтва, Київ
2010	«Доступне мистецтво», галерея Bottega, Київ
2010	Передаунціонна виставка «Українське молоде актуальне мистецтво», Музей сучасного образотворчого мистецтва України, Київ
2010	Великий Скульптурний Салон, Український дім, Київ
2008	Трієнале скульптури, виставковий зал НСХУ, Київ
2007	Персональна виставка за підтримки швейцарського фонду Prohelvetia, галерея «Ірена», Київ

NAZAR BILYK

1979	Was born in Lviv, Ukraine
1994–1999	Boychuk Institute of Applied and Decorative Art and Design, Kyiv
1999–2005	National Academy of Fine Arts and Architecture, Kyiv, Ukraine
2008	Postgraduate student of the studios of National Academy of Fine Arts and Architecture, Kyiv, Ukraine
since 2005	Lecturer at National Academy of Fine Arts and Architecture, Kyiv, Ukraine. Lives and works in Kyiv

Recent exhibitions and workshops

2014	"Space of Freedom", Yermilov Centre, Kharkiv
2014	Solo exhibition "Vessels", Bottega Gallery, Kyiv
2014	"Blinded by Beauty", Modern Art Research Institute, Kyiv, Ukraine
2013	"Contemporary Ukrainian Artists", Saatchi Gallery, London
2013	"Sculpture About Sculpture", Yermilov Centre, Kharkiv, Ukraine
2013	"ART KYIV Contemporary", Mystetskyi Arsenal, Kyiv, Ukraine
2013	"Industrial Eden", Modern Art Research Institute, Kyiv, Ukraine
2013	Biruchiy contemporary art project, Ukraine
2013	"Great and Grand", Mystetskyi Arsenal, Kyiv, Ukraine
2013	"Ukraine Today", Czech Centre, with Shcherbenko Art Centre, Prague
2013	"Terrain Orientation", National Art Museum of Ukraine, Kyiv
2013	Grant of the President of Ukraine in the field of fine arts, project "Counterforms"
2012	"Artists Draw. A4, Ballpoint Pen" Karas Gallery, Kyiv, Ukraine
2012	Solo exhibition "Counterforms", Bottega Gallery, Kyiv, Ukraine
2012	Miami International Art Fair, with Black Square Gallery, Miami, USA
2012	Urban culture festival "I LOVE KIEV", Kyiv, Ukraine
2011	"Artist Draw. A4, Ballpoint Pen", Karas Gallery, Kyiv, Ukraine
2011	"Triennial of Sculpture", Kyiv, Ukraine
2011	"Art Chicago", with Black Square Gallery, Chicago, USA
2011	"Out: Neurodiversity" Museum of Modern Fine Art of Ukraine, Kyiv
2011	"The Grand Sculptural Salon", Kyiv, Ukraine
2011	"SCOPE", with Black Square Gallery, New York, USA
2011	"Art Palm Beach", with Black Square Gallery, West Palm Beach, USA
2011	Miami International Art Fair, with Black Square Gallery, USA
2011	Solo exhibition "Spaces" at Black Square Gallery, Miami, USA
2010	"Dream Catcher Contemporary Festival", Miami, USA
2010	Budapest Art Fair, Budapest, Hungary
2010	Pre-sale exhibition "Design", Contemporary Art Centre M17, Kyiv, Ukraine
2010	Solo exhibition "The Borders of the Space", Bottega Gallery, Kyiv, Ukraine
2010	"MUHI" Modern Art Research Institute, Kyiv, Ukraine
2010	"Affordable Art", Bottega Gallery, Kyiv, Ukraine
2010	"The Grand Sculptural Salon", Ukrainian House, Kyiv, Ukraine
2008	"Triennial of Sculpture" Kyiv, Ukraine
2007	Solo exhibition with support of Swiss Foundation "Prohelvetia", Irena Gallery, Ukraine

Назар Білик. Каталог творів. – К., 2014. – 72 с.
Українською та англійською мовами

Координатор: Андрій Зиблюк
Передмова: Вікторія Бурлана
Тексти: Ольга Балашова
Переклад на англійську: Поліна Наумець
Фотографії: Ілля Виноградов, Назар Білик
Дизайн та верстка: Гаг'ік Месропян, Віталіна Лопухіна
Редактор: Поліна Наумець

Формат 230 x 300
Друк офсетний
Папір крейдовий
Наклад 1000

Надруковано Фамільна друкарня
Україна 04074
м. Київ, вул. Шахтарська, 5
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 3165 від 14.04.08 р.
тел. (044) 587 98 53
E-mail: info@huss.com.ua
huss.com.ua

© Назар Білик
Київ 2014

